

+ KU Leuven wordt steeds linkser, en dat is een groot probleem

VERKIEZINGEN – Bart Maddens – 21/5/2024 – Leestijd 3 minuten

🔖 LEES LATER 📺 SCHENK 🔄 DEEL

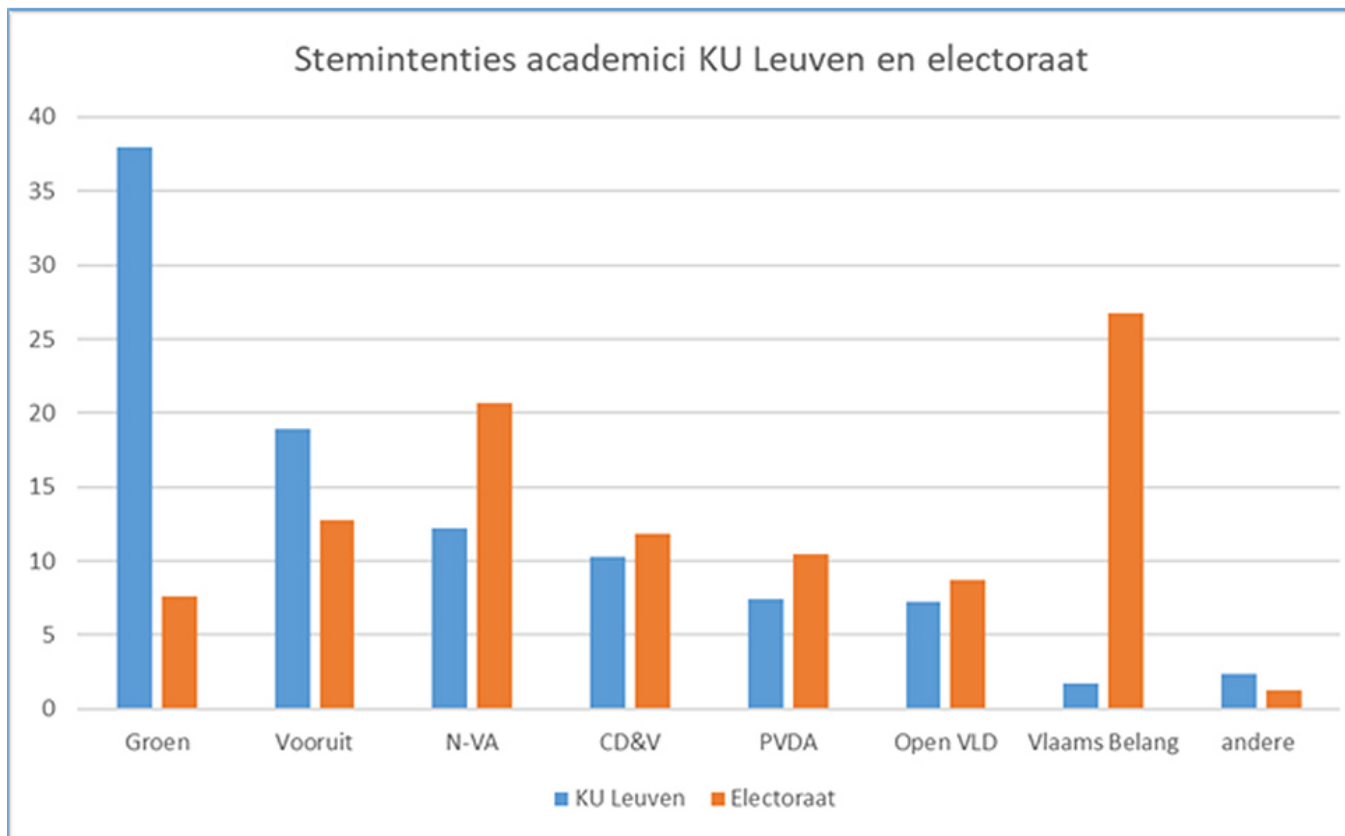

foto © Belga Image

Terwijl de Vlamingen rechtser stemmen, zie je aan de universiteit een omgekeerde beweging. De kloof tussen universiteit en samenleving wordt immens.

Uit een [onderzoek van het studentenblad Veto](#) blijkt dat maar liefst 38 procent van de proffen en de onderzoekers van de KU Leuven voor Groen stemt. Voor het Europees Parlement stijgt dit procent zelfs naar 44,7 procent. Als je bij het resultaat voor de Kamer nog de stemmen van Vooruit (18,9 procent) en PVDA (7,4 procent) telt, dan

kom je uit op bijna tweede derden (64,3 procent) progressieven. De kloof tussen universiteit en samenleving is immens geworden. Volgens de meest recente peilingen (gemiddelde van alle peilingen in 2024) zouden die drie linkse partijen samen slechts 30,9 procent halen bij alle Vlamingen, tegenover bijna twee derden bij de academici. Het Vlaams Belang scoort een schamele 1,7 procent aan de KU Leuven, tegenover 26,7 procent bij de bevolking.

Ook de studenten zijn beduidend linkser dan de andere Vlamingen, maar de kloof is kleiner. Groen scoort hier 16,8 procent, Vooruit ook 16,8 procent en PVDA 8,7 procent, samen 42,3 procent. De N-VA is met 25,2 procent de grootste partij bij de studenten, het Vlaams Belang haalt slechts 8,6 procent.

Terwijl de Vlamingen rechtser stemmen, zie je aan de universiteit een omgekeerde beweging. In vergelijking met 2019 is het personeel van de KU Leuven verder naar links opgeschoven. Toen bedroeg het percentage van links nog slechts 45,7 procent (37 procent Groen, 6 procent SP.A en 2,7 procent PVDA), vandaag dus al 64,3 procent.

Wereldwijd fenomeen

De ondervertegenwoordiging van conservatieven aan de universiteiten is een wereldwijd fenomeen. Filosoof en KUL-hoogleraar Andreas De Block schreef er vorig jaar een verhelderend en stevig onderbouwd boek over: *Is links gewoon slimmer?* (Lannoo Campus, 2023). Het antwoord op die vraag is natuurlijk negatief. De Block toont aan dat er voornamelijk twee factoren zijn die leiden tot de dominantie van links in de academische wereld.

De belangrijkste factor is de zelfselectie. Doordat universiteiten de naam hebben om links te zijn, solliciteren conservatieven minder voor academische jobs. Ze geven de voorkeur aan de privésector, of ze gaan er op voorhand al van uit dat hun sollicitatie geen kans maakt. Op die manier ontstaat er een vicieuze cirkel. Door die zelfselectie worden universiteiten nog linkser, waardoor de conservatieven nog meer worden afgeschrikt.

“Maar liefst 56 procent van de linkse filosofen is bereid te discrimineren tegen rechtse sollicitanten”

De argwaan van de conservatieven is trouwens niet ongegrond. Er is wel degelijk ook sprake van regelrechte discriminatie. Dat is de tweede factor. De Block organiseerde hierover een enquête bij 800 collega-filosofen. Het resultaat is ronduit verbijsterend. Zo gaf maar liefst 56 procent van de linkse filosofen aan om bereid te zijn te discrimineren tegen rechtse sollicitanten. 42 procent was bereid om te discrimineren tegen projectaanvragen van rechtse onderzoekers. Met andere woorden: een ontstellend groot aantal academici ziet er geen graten in om projectindieners en sollicitanten negatief te beoordelen louter omdat ze niet van de juiste ideologische obediëntie zijn.

Kloof

Waarom doen ze dat? De Block tekende bij zijn collega's de volgende beweegredenen op: rechtse mensen zijn gewoon niet zo intelligent, ze missen intellectuele nieuwsgierigheid, ze missen de noodzakelijke cognitieve capaciteiten, ze zijn

onvoldoende gemotiveerd om aan onderzoek te doen... Vervang in het bovenstaande 'rechtse mensen' door 'vrouwen' of 'moslims', en je hebt een proces aan je been.

Moeten we ons zorgen maken over die groeiende ideologische kloof tussen de academische micro-cosmos en de samenleving? Toch wel, vindt De Block. Linkse wetenschap is slechte wetenschap, titelt hij enigszins provocerend. Wetenschap kan nooit volledig ideologisch neutraal zijn. De maatschappijvisie van de onderzoeker speelt altijd een rol. Dat gebeurt bij de selectie van de onderzoeksthema's, maar ook bij het onderzoek zelf en bij de interpretatie van de resultaten.

“Groene onderzoekers zullen onbewust de neiging hebben om groene onderzoeksresultaten te produceren”

Dan gaat het niet om wetenschapsfraude of het vervalsen van data. Het is eerder een onbewust proces, waarbij de talloze microbeslissingen die worden genomen tijdens een onderzoek, onwillekeurig worden bepaald door ideologische vooringenomenheid, met gekleurde resultaten als gevolg. Een ideologische mix aan de universiteiten kan dit verhelpen. Als een linkse en een rechtse onderzoeker samen de data verzamelen en analyseren, dan zullen de conclusies solider zijn. Groene onderzoekers zullen onbewust de neiging hebben om groene onderzoeksresultaten te produceren. Dan is het een geen slecht idee om aan de vakgroep Klimaatwetenschap ook een paar rechtse onderzoekers toe te voegen die iets sceptischer staan tegenover het klimaatverhaal.

De toenemende ideologische monocultuur aan de universiteiten is dus wel degelijk een groot probleem. Het dreigt de kwaliteit en de geloofwaardigheid van het onderzoek in het gedrang te brengen. Rechts grijpt dit aan om het wetenschappelijke onderzoek in diskrediet te brengen en heeft daarbij, zoals gezegd, niet helemaal ongelijk.

De universiteiten zelf hebben er dus alle belang bij om te streven naar meer ideologische diversiteit. Maar hoe dan? Het antwoord ligt niet voor de hand. De Block

pleit voorzichtig voor een vorm van positieve discriminatie om conservatieve onderzoekers te bevoordelen en het ideologische evenwicht te herstellen. Maar dat zie ik zo snel niet gebeuren.

Categorieën

Binnenland

Tags

conservatieven

discriminatie

Groen

KU Leuven

links

N-VA

onderzoek

PVDA

samenleving

universiteit

Personen

Andreas De Block

Bart Maddens

Bart Maddens (1963) is germanist en politieke wetenschapper. Als student was hij actief in het KVHV van Leuven en in de Volksunie-Jongeren. In de jaren 1990 was hij lid en bestuurder van het IJzerbedevaartcomité. Vandaag publiceert hij regelmatig opiniestukken over de Vlaamse Beweging en de staatshervorming. Hij is auteur van onder meer 'Omfloerst separatisme. Van de vijf resoluties tot de Maddens-strategie'.